

27 Μαρτίου 2015

Για τα Θύματα της Germanwings

[/ Γενικά Θέματα](#)

Φωτο:peri-planomenos.blogspot.com

Δεν είναι η πρώτη φορά, είπαν.

Έχει συμβεί. Ξανά.

Μα ένας αριθμός επαναλήψεων

δεν είναι αρκετός να δικαιολογήσει,

δεν είναι αρκετός να ξεπλύνει τον πόνο του “υπόλοιπου”

μιας τραγικά απρόοπτης “αφαίρεσης”.

Ένας στατιστικός απολογισμός

δεν είναι η απολογία
που χρειάζονται να ακούσουν αυτές οι χιλιάδες ψυχές
που τελικά έμειναν πίσω να υποφέρουν
για όσους έγιναν απλά αριθμοί ξανά.

150. 149.

Αυτό το 1. Αυτός ο ένας...
που στάθηκε η αιτία για μια θανάσιμη στρογγυλοποίηση

που δε την υποψιάστηκε κανείς.

Που με το αρνητικό του πρόσημο τράβηξε 149 “συν” να γίνουν “μείον”,

στον πολλαπλασιασμό της ψυχικής του παραφροσύνης.

“Μείον” απ’ τις ζωές των συγγενών τους, “μείον” απ’ τα όνειρα και τα σχέδιά τους. “Μείον” στη γη, “συν” στον Παράδεισο.

Τι μπορεί να βίωσαν οι ψυχές αυτές στις τελευταίες τους στιγμές;

Αυτό δε θα το πει κανείς.

Δε θα το δείξει ποτέ κανένα ρεπορτάζ,

δε θα βρεθεί σε κανένα “μαύρο κουτί”.

Η ώρα του θανάτου, το μέγα μυστήριο.

Ίσως χέρια που σφίγγονται ιδρωμένα, γεμάτα πανικό μπροστά στο “τέλος”.

Οι τελευταίες αγκαλιές, το τελευταίο δάκρυ

και κάποια προσευχή,

η πιο ιερή και κατανυκτική που ακούστηκε ποτέ στον ουρανό.

Έτσι απλά. Και ταπεινά. Και ανυποψίαστα. Έτσι φεύγουν οι άνθρωποι.

Στα πιο ασυνήθιστα μέρη, στις πιο “ακατάλληλες” στιγμές.

Ποιός ξέρει...

Ίσως τελικά αυτός ο “ένας” να μην ήταν και κανένας.

Ποιός μπορεί να το πει με σιγουριά;

Ποιος μπορεί να φανερώσει την αλήθεια στο θάνατο;

Για όλους εμάς η μόνη αλήθεια είναι η Ζωή.

Ζωή πριν, Ζωή μετά, κι ο θάνατος απλά ένα παράθυρο για να πετάξουν οι ψυχές.

Γι’ αυτό, όπου κι αν τώρα βρίσκεστε, θέλω μονάχα να ευχηθώ...

...καλό Ταξίδι. Καλή Ανάσταση.

Πηνελόπη Ζουμπουλάκη